

„Také v naší distribuční zóně sledujeme rostoucí zájem zákazníků o připojení na zemní plyn, a to především v okrajových částech našeho vymezeného území. Zatímco v letech 2018 až 2020 činil meziroční nárůst nově připojených zákazníků zhruba 20 %, tak předběžný odhad pro rok 2021 je ještě vyšší,“ uvedl Martin Slabý, výkonný ředitel společnosti Pražská plynárenská Distribuce.

Při spalování zemního plynu nevznikají pevné částice jako prach a saze, které nejvíce zatěžují ovzduší v ČR. Přechod na zemní plyn v souvislosti s dekarbonizací se nabízí rovněž v sektoru teplárenství. Stlačený zemní plyn (CNG) pomáhá významným způsobem snižovat emise v osobní dopravě, pro oblast nákladní silniční dopravy představuje velký potenciál zkapalněný zemní plyn (LNG). Do budoucna se počítá také s využitím plynů v obnovitelných podobách, jako je například biometan, syntetický metan nebo vodík.

□ Zdroj: ČPS

Cena Inženýrské komory za rok 2020

Cenu Inženýrské komory letos v říjnu získaly tři stavby: spadiště odpadních vod v pražské Libni, dostavba firmy TESCOAN v Brně a Rezidence Park Masarykova v Liberci.

Nové spadiště odpadních vod s tangenciálním nátokem a šroubovicovým obtokem v lokalitě Nad Novou Libní v Praze 8, které nahradilo zastaralý úsek kanalizace s velkým spádem, navrhl projektový tým KO-KA s.r.o. v čele s Ing. Michalem Sedláčkem, Ph.D. Porotu Ceny Inženýrské komory zaujal hned několika inovativními detaily řešení.

„Právě použití kombinace „tobogánu“ splaškových vod v otevřeném žlabu, který pokryje požadavky při běžných odtokových poměrech, a tangenciálního nátok do 27 m vysokého spadiště, které se zapojí do provozu při přívalových deštích, tlumí kinetickou energii, eliminuje vznik nebezpečného aerosolu i riziko ucpání a tím usnadňuje provoz i jeho údržbu,“ vysvětluje hlavní projektant Ing. Sedláček, Na návrhu unikátních parametrů 27 m vysokého spadiště spolupracoval rovněž vědecký tým Katedry hydrauliky a hydrologie při Fakultě stavební ČVUT v Praze. Provoz, který byl zahájen vloni v létě, již potvrdil funkčnost tohoto jedinečného technického řešení. Dílo, jehož objednatelem jsou Pražská vodohospodářská společnost, a.s., je působivé i svým vzhledem. Dominuje mu tavený čedič zpracovaný v unikátních tvarovkách, jímž je vyloženo odtokové koryto.

Druhou vítěznou realizací byla jiná technická výzva, kterou skvěle vyřešila projektová kan-

celář S.I.S. spol. s r.o. Stavební úpravy, přístavba a nástavba v areálu firmy TESCOAN v Brně pro firmu, která se specializuje na montáž elektronových mikroskopů, kladla mimořádně vysoké nároky na bezprašné a čisté prostředí, odolné vůči jakýmkoliv vnějším jevům.

Za příkladnou rekultivaci dlouhodobě nevyužitého brownfieldu v širším centru Liberce porota vyzdvihla bytový projekt Rezidence Park Masarykova. Generální projektant, SIADesign LIBEREC s.r.o., obdržel Cenu Inženýrské komory za komplexní řešení včetně obnovení koryta Jizerského potoka a oživení celé lokality.

Zvláštní cenu poroty obdrželo výsostně technologické dílo – třídicí a výrobní linka topných směsí v Dole Darkov. Projektanti z kanceláře RPS Ostrava a.s. navrhli pro stavebníka OKD a.s. původní řešení výroby uhlí a dalších paliv pro elektrárny a teplárny za využití kalů ze sedimentačních nádrží. I díky tomu se daří odstraňovat staré ekologické zátěže po důlní činnosti. „Vedle využití nových technologií je celek výlučný i speciálním softwarem, který umožňuje přímo na místě a z odpadu vyrobit vysoce efektivní směsi dle řady parametrů, přímo na míru odběratele,“ vysvětluje Ing. Zdeněk Hřůza, vedoucí projektu hlavního dodavatele RPS Ostrava a.s., autorizovaný inženýr v oboru technologická zařízení staveb.

Cenu veřejnosti získal Bytový dům Kreuzmannova v Plzni.

□ Z tiskové zprávy

Moderní pražská kanalizace byla spuštěna před 115 lety

Na letošní rok připadá 115. výročí spuštění moderního pražského kanalizačního systému,

jehož otcem se stal britský odborník William Heerlein Lindley.

V současnosti si nelze život v metropoli představit bez důsledného oddělení člověka od jeho odpadů a výměšků. Nebývalo tomu ale vždycky tak. Pomineme-li naprosté výjimky, obyvatelé byli až do sklonku 18. století odkázáni na žumpy, s jejichž obsahem bylo nutné manipulovat za pomoci lidské a zvířecí síly. Kanalizační síť vybudovaná v 18. a 19. století sice čistotu města významně zvýšila, ale řešením byly jen polovičatým. Nepokrývaly celou rozlohu města a před vypuštěním do Vltavy nebyla odpadní voda nijak čistěna. Systém navíc neměl dostatečný spád, takže v něm přetrvávala síť zahnívajících žump, které bylo nutno nadále manuálně vyvážet. Cholerové a tyfové epidemie, tyto metly historických měst, se i díky tomu do Prahy stále vracely.

William Heerlein Lindley, jež svou erudici prokázal při výstavbě kanalizace ve Frankfurtu nad Mohanem, se v roce 1889 dostal do Prahy v roli externího nezaujatého odborníka, který měl posoudit již zhotovené projekty na novou moderní kanalizaci. Z nabízeného si nevybral a předložil tedy návrh vlastní, který se mu podařilo prosadit. Lindleyho projekt kanalizace nepočítal, na rozdíl od ostatních, s žádnými kompromisy. Systém pokrýval celé město a byl čistě gravitační.

Žumpy v něm neměly místo a veškerá odpadní voda směřovala samospádem do nově zbudované čistírny v Bubenči. Zde se splašky nejprve na česlích zbavovaly objemnějších odpadů (např. dřeva, hadrů, fekálií). Jemné kaly poté sedimentovaly v nádržích a byly dále prodávány sedlákům jako žádané hnojivo. I při stavbě stok trval Lindley na prvotřídním materiálu. Odolal tlaku betonářské lobby a nechal je postavit z tříkrát pálených cihel „zvonívek“, které slouží až do současnosti.

